

Poutní kaple
Narození Panny Marie
Česká Kamenice

Kniha zázraků
Panny Marie Kamenické
Třikrát Podivuhodné
L.P. 1726 – 1772

AVE MARIA !

Zpráva o původu mariánské sochy na hřbitově za městem Českou Kamenicí s připojením zpráv o některých zde udělených milostech, které se — vedle mnoha jiných—dochovaly.

Léta Páně 1680 si P. Gotfried Reintsch, děkan v České Kamenici, předsevzal povznést Růžencové bratrstvo, které zde existovalo již nějaký čas před obdobím luteranismu. Ve farním kostele Sv. Jakuba však nebyl žádný mariánský oltář, u něž by toto bratrstvo mohlo konat své pobožnosti. Proto se pan děkan obrátil na zdejšího dlouholetého měšťana a varhanáře Tobiáše Zikmunda Flecka s prosbou, aby objednal a nechal zhotovit mariánskou sochu v Žitavě u sochaře Christiana Ulricha. Ten byl původně luterán, ale později se přiklonil ke katolické víře. Když byla ovšem socha přinesena do České Kamenice, zůstala přes dva měsíce v bytě varhanáře Flecka, nebyla ještě polychromovaná ani oblečená do šatů. Někteří chtěli vědět, proč je tomu tak. Jiní zase sochu panu děkanovi neprávem haněli a dokonce říkali, co že má taková „děvečka“ v kostele co dělat. Děkan však tohoto hanění nedbal a rozhodl se, že nechá sochu polychromovat. Ve stejné době nechaly dvě zdejší ženy — Anna Magdalena Patenhauerová, manželka zdejšího výběřčího a Kateřina Illingová, zdejší měšťanka — obléci sochu do pruhovaných hedvábných šatů. Pak byla socha přenesena do farního kostela. Tam byl z prken zhotovený malovaný oltář, na něž byla socha postavena a dobře upevněna. Po smrti blaženého pana děkana Gottfrieda Reintsche byl na jeho místo určen důstojný pán Jiří Preisler. Jednou ve svatopostní době byly za přítomnosti mnohých, i dodnes ještě žijících lidí, zpívány nešpory. Tu se přihodilo, že socha najednou z oltáře spadla. Nikdo totiž nezpozoroval, že je málo upevněná železem. Tehdy se však již pracovalo na novém oltáři pro Růžencové bratrstvo. Zmíněná mariánská socha byla ale pro tento nový oltář poněkud velká. Proto byla pořízena socha jiná a původní uložena v sakristii, kde zůstala téměř půl roku dosti opovrženě stát v koutě, přikrytá přehozem. Pak byla pot přenesena do kaple za městem a postavena na podstavec s reliéfem Večeře Páně, který pocházel z luteránského oltáře. Tak to zůstalo až do té doby, než byl roku 1706 ustanoven současný děkan P. Jindřich Ignác Teigl. Hned v prvním roce jeho duchovní správy se několika, různým lidem přihodilo, že tuto kapli za městem viděli v noci ozářenou jakoby nadpřirozeným světlem. Duchovní správce poté z vlastních prostředků opatřil pro sochu niku s pozlaceným rámem okolo, zrušil starý oltář a nechal místo něj postavit tento nový s náležitými ozdobami, aby se zde pohodlněji a s větší úctou daly sloužit mše svaté — obzvláště v oktávu svátku Narození Panny Marie, v den Vzpomínky na všechny věrné zemřelé a také tehdy, když byl někdo pochován na zdejším hřbitově. Poté, co se rozšířila morová epidemie, nastaly ovšem obavy, aby se v tak malé kapli někdo nenakazil. Proto bylo uznáno za vhodné nosit zemřelé raději do farního kostela. Některé bohoslužby se ale v kapli sloužily i nadále. Zbožnost však přesto stále rostla, a to tak, že po několik let se zde denně sloužovalo 5, ale třeba i 10 mší svatých a často sem přicházelo i více kněží.

1. Česká Kamenice. 1726

Anna Kateřina Langová z České Kamenice byla celý rok osleplá, trápila se velkými bolestmi a hrozil jí nebezpečný nádor. Učinila slib zdejší Panně Marii, byla vyslyšena a uzdravila se ze své nemoci.

2. Kunratice. 1727

Anna Alžběta, devítiletá dcerka Kryštofa Weinschnera, ochrnula na ruce a nohy tak, že vůbec nemohla chodit. Její Matka Dorota jí přinesla k Matce Boží do Kamenice. U oltáře se tu dívka vsedě vyzpovídala, přijala svaté přijímání a obětovala světlo. Hned poté se její stav začal zlepšovat a zatímco předtím musela stále jen ležet, během tří dnů začala opět chodit. Stalo se v oktávu Narození Panny Marie roku 1727.

3. Kamenice. 1728

Anna Kateřina Fidlerová, ševcová z Kamenice, tímto vyznává, že již před 16 lety onemocněla zhoubným nádorem na prsou, velkým jako pěst. Ten se během roku otevřel a velmi hnusal, což jí způsobovalo takové bolesti, že je sotva snášela. Rána se střídavě otevírala a zavírala. Když byla uzavřená, nemohla žena pro samou bolest vůbec nic dělat, ani zvednout hrnec na kamna. Když byla rána otevřená, šla bolest snášet lépe. Brzo po učinění slibu vyšly ven rozličné kůstky, mezi nimi i jedna trochu větší a špičatější, kterou nemocná ukázala i panu děkanovi. Po učinění dalšího slibu Panně Marii v kamenické kapli se brzo kolem Vánoc začalo vše hojit a poté již jmenovaná necítila žádné další bolesti.

4. Jánská. 1728

Anna Alžběta, dcerka Zuzany Zahnové z Jánské, onemocněla prudkým zánětem, avšak po užití léčebných prostředků z něj byla vysvobozena. Její matka na ní přiložila obrázek Panny Marie Kamenické, avšak během půl dne poté se nemoc opět vrátila. Tu sama dívenka zatoužila po obrázku Panny Marie, s velkou horlivostí jej vzala a přiložila na hrud' a ihned se jí vrátilo zdraví.

5. Šeky. 1728

Anna Rosina Pohlová ze Šeků (farnost Kamenický Šenov) upadla do těžké nemoci roku 1728

- dva týdny po Letnicích, kdy porodila dítě. Neměla sílu přejít ani světlici. Zkoušela různé léky, ale bylo to marné. Nakonec — po dlouhých a velkých bolestech — pojala důvěru k Panně Marii v Kamenici a učinila slib, že jakmile jí to dovolí síly, vykoná tam pout' s pobožností a přinese oběť. Přestože ještě den před svátkem Narození Panny Marie byla natolik zesláblá, že nebyla schopná se sama ani obléknout, rozhodla se sebrat všechny síly a jít do Kamenice. Zpočátku to samozřejmě bylo velmi namáhavé, ale během cesty se jí znatelně navrátila síla. Druhý den pak šla domů svěží a zdravá.

6. Markvartice. 1729

Jana, manželka Jiřího Hanckmanna z Markvartic, trpěla po dobu 10 let ošklivým otokem, který se později z obou stran zanítil jakýmsi nádorem. Po mnoha léčebných prostředcích, které byly bez účinku (a zvláště v zimním čase způsobovaly ještě větší zhoršení) nechtěla již nic dále užívat, ale učinila slib Panně Marii v kamenické kapli, nechala sloužit mši svatou — a hned od té chvíle jí bylo lépe. Po několika dnech se uzdravila úplně. Jmenovaná chce tuto skutečnost výslovně odpřísáhnout.

7. Markvartice, 1729

Jan Kryštof, syn výše uvedené Hanckmannové se po 8 týdnů trápil tím, že — s prominutím — mohl vyměšovat moč jenom po kapkách. Na to dostal do útroh hnilobný zánět. Trpěl nevýslovnou bolestí, a tak za něj jeho matka učinila slib Panně Marii do kaple v Kamenici. Poté tam své dítě i přinesla. V tom okamžiku bylo uzdraveno a žádné známky zánětu již nebylo vidět. Přitom nebylo užito vůbec žádné medicíny.

8. Líska. 1729

Dorothea, manželka Tobiáše Fidera z Lísky, chce přísežně potvrdit následující: Její třináctiletá dcera Marie dostala příšerné křečovitě b csti do paže. Přicházely dvakrát během dne a dvakrát v noci. Zmítala se v bolestech natolik. Že jí matka sotva mohla svou silou udržet. Pak ale učinila slib, že ke cti Matky Boží Kamenické se třikrát denně bude modlit Otčenáš a Zdravas a každoročně půjde v kamenické kapli k sv. přijímání. Poté byla — bez jakékoli medicíny — svěží a zdravá a brzy přinesla i děkovnou oběť.

9. Kamenice. 1729

Rozálie, manželka Vavřince Knappa z Kamenice, porodila tři děti, které zemřely z nedostatku mateřského mléka. Jelikož i u čtvrtého dítěte chybělo jmenované mateřské mléko a její dcera Rozálie pro nedostatek sil z výživy onemocněla, obrátila se s důvěrou — ač dítě bylo již léčeno — k Panně Marii Kamenické a slíbila, že denně se bude modlit Otčenáš a Zdravas. Jakmile se jen jednou pomodlila, během hodiny měla mateřské mléko a její děťátko se uzdravilo.

10. Kamenice. 1729

Daniel Kisling, obchodník, spolu se svou ženou Annou chtějí přísežně dosvědčit, že jejich syn Josef, starý asi 10 let, již v dětství přestal vidět na jedno oko. Roku 1729, krátce před postní dobou, mu onemocnělo a zanítilo se i druhé — zdravé — oko, takže několik dní neviděl téměř nic, posléze vůbec nic. V tomto velkém nebezpečí, že oslepne, učinil on i jeho rodiče slib Panně Marii a po několika dnech se mu zrak vrátil a uzdravil se. Jeho matka Anna Kislingová dále vypovídá, že ona sama byla roku 1728 byla stížena těžkou melancholií. Nevědouc, co si počít, učinila slib Panně Marii Kamenické, načež byla brzy z této obtížné nemoci vysvobozena a její mysl se rozjasnila.

11. Kamenice. 1729

Již zmíněný Daniel Kisling se v říjnu roku 1729 dostal do nebezpečné situace. Hrozilo mu, že s nemalou újmou svou záležitost prohraje. Proto učinil slib zdejší Matce Boží a poté pro něj všechno dopadlo dobře.

12. Kamenice. 1729

Anna Dorothea Piltzová, které v září roku 1729 k jejímu velkému poděšení zkyslo ve sklepě pivo, učinila slib Matce Boží v kamenické kapli, aby skrze její přímlovu byla uchráněna škod. Poté k ní přišla její sestra, aby ji utěšila a chtěla pivo ochutnat. To bylo najednou shledáno zcela chutným a poté mohlo být šťastně čepováno.

13. Kunratice, 1729

Eliáš Bipe, rolník(?) z Kunratic, na dlouhou dobu těžce onemocněl. Byl již i zaopatřen svatými svátostmi. Jakmile však učinil slib, okamžitě se jeho zdravotní stav zlepšil, a to bez jakékoli medicíny. Brzy pak přišel do kamenické kaple, nechal sloužit mši svatou, vyzpovídal se, přistoupil ke svatému přijímání a obětoval votivní dar. Stalo se 29. ledna 1729.

14. Kamenice, 1729

Tobiáš Ignác Lorentz vyznává, že jeho čtyřletý syn zcela oněměl. Poté, co však jeho otec slíbil dát sloužit mši svatou ke cti Matky Boží v kapli, začal jeho syn ještě týž den srozumitelně mluvit. Stalo se r. 1729.

15. Kamenice, 1729

Anna Alžběta Krausová z Kamenice vyznává, že dlouhou dobu trpěla silným krvácením. Nešlo jí nijak pomoci. Proto se obrátila k Panně Marii Kamenické — velké Pomocnici v nouzi. Její prosba byla brzy vyslyšena a uzdravila se.

16. Kamenice, téhož roku

Dcera výše uvedené Anny Alžběty Krausové Anna Marie, 7 let stará, trpěla více než čtvrt roku jakousi bolestí na stehně. Nic proti tomu nepomáhalo. Po učinění slibu Matce Boží v kapli v Kamenici ale okamžitě pocítila zlepšení.

17. Lipová. 1730

Zachariáš Rössler z Lipové vyznává, že jeho dítě na čtvrt roce dočista osleplo. Po slibu, učiněném Matce Boží Kamenické se mu zrak vrátil, a to nejprve do jednoho oka. Stalo se tak po čtvrt roce, mezitím přestál mnoho bolestí. Na druhé oko zůstalo dítě slepé celý jeden rok. Poté Rössler učinil další slib, a sice že se bude denně modlit dva růžence. Na to se dítěti vrátil dokonalý zrak. Ačkoli ještě před slibem nechal dítě užívat nějaké léky, po slibu — s plnou důvěrou k Matce Boží — již nebylo žádných zapotřebí.

18. Loubí. 1730

Uršula Gleissnerová z Loubí (farnost Děčín) byla celou zimu trápena silnými revmatickými bolestmi. Jakmile však učinila slib Matce Boží Kamenické, vyzpovídal se a přistoupila k svatému přijímání, byla z těchto svých bolestí zase vysvobozena. Stalo se roku 1730.

19. Kamenice. 1730

Marii Annu Glockovou roku 1730 zachvátila nebezpečná nemoc, tzv. růže. Měla dobré léky, ale přesto jí nepomáhaly. Když pak učinila slib Matce Boží v kapli, ještě téhož dne byla uzdravena.

20. Kamenice. 1730

Marianna, dcera Anny Alžběty Lumpové z Kamenice, si přivodila zranění na noze. Protože se nedbalo na to, aby jí pomohl lékař, bolesti byly stále větší a dívka ve dne v noci úpěla. Její matka za ní pak učinila slib Matce Boží Kamenické. Brzy poté se ukázal puchýř, který se poté otevřel a během čtrnácti dnů byla dívka zdravá. Stalo se v březnu roku 1730.

21. Markvartice. 1730

Anna Marie Götzová z Markvartic trpěla téměř půl roku velkými revmatickými bolestmi, takže nemohla vůbec nic dělat, ba ani nebyla schopná zvednout ruku nad hlavu. Dnem i nocí vzdychala a úpěla. Poté však učinila slib přesvaté Matce Boží Kamenické, že nechá sloužit mši svatou k její cti, vyzpovídá se a půjde k svatému přijímání. Tak i učinila a když tam přišla, byla úplně zdravá.

22. Huníkov. 1730

Eva Zöckertová z Huníkova (farnost Česká Kamenice) dostala roku 1730 vysokou horečku. Poté nebezpečně onemocněla a byla nato zaopatřena svatými svátostmi. Dlouhý čas byla upoutána na lůžko. Horečku později vystřídala zimnice. Neužívala žádných léků, ale během nemoci — když se horečka opakovala již pětkrát — učinila slib, že obětuje Matce Boží v Kamenické kapli svíci. Brzy nato se uzdravila.

23. Děčín. 1730

Jiří Jindřich Titze, lodník v Děčíně, tímto vyznává, že ve Svatém týdnu dostal silné revmatické bolesti, jaké ho ještě nikdy nestihly. Musel jen ležet, nebyl schopen ani se posadit. Poté, co se však s důvěrou obrátil k Matce Boží Kam a učinil slib, okamžitě mu bylo lépe a uzdravil se, takže bez jakékoli další pomoci mohl již na Boží Hod velikonoční jít do kostela.

24. Kerhartice. 1730

Anna Alžběta Peterlová z Kerhartic v neděli Quinquagesima těžce onemocněla. Celé týdny nemohla ležet ani spát. Jednou v sobotu složila hlavu do dlaní a odpočívala. Pojednou usnula a začalo se jí zdát o pomoci Panny Marie. Ve snu do ní pokyn, aby putovala do kaple v Kamenici. Nemoc se poté ovšem ještě zhoršila, a to tak, že jmenovaná byla už i zaopatřena svatými svátostmi. Když pak ale byla již blízko smrti, prosila

svého muže, aby nechal sloužit mši svatou v kapli. A přesně v tu hodinu, kdy byla tato mše odsloužena, se její bolesti zmenšily a po několika dnech byla úplně uzdravena ze své nemoci.

25. Nová Ves, 1730

Ondřej Krische z Nové Vsi trpěl po celý rok revmatickými bolestmi, učinil slib zdejší Matce Boží a brzy nato se uzdravil. Hned jeho první cesta byla do kaple, kde se vyzpovídal, přistoupil k přijímání a složil oběť.

26. Stvolínky. 1730

Kryštof Werner ze Stvolínek, starý 42 let, se vlivem jakési melancholie zcela pomátl. Nakonec ho museli uzavřít. Téměř 4 týdny nemohl přijít k sobě. Pak mu ale poradili, aby učinil slib Matce Boží Kamenické, uzdraví-li se, že tam přijde a vykoná pobožnost. Tak se i stalo roku 1730.

27. Nová Víska. 1730

Anna Dorothea Beckertová z Nové Visky trpěla po tři roky velkými bolestmi hlavy, které vystřelovaly až k uším. Poté, co však učinila slib Matce Boží Kamenické, že nechá sloužit mši svatou, nabyla kolem Svatodušních svátků roku 1730 plného zdraví.

28. Huntířov. 1730

Ferdinand, syn Alžběty Bendelové trpěl velmi zákeřnou chorobou obou svých očí a hrozilo mu, že oslepne. Jakmile však za něj matka učinila do Kamenice slib, všechno to zřetelně pominulo a zlepšilo se. Stalo se roku 1730.

29. Benešov nad Ploučnicí. 1730

Anna Dorothea Fieberová z Benešova dostala bolestivé revmatické bolesti do levé paže. Po čtvrt roce začala mít velký strach, protože najednou čím dál častěji nemohla pohnout žádným prstem. Poté, co však slíbila dát sloužit mši svatou ke cti Matky Boží v Kamenici, okamžitě to ustalo a brzy se uzdravila.

30. Kamenice. 1730

Sebastiana Augustina, materialistu z Villy de Prato v Benátkách, zachvátila roku 1730 v Kamenici nebezpečná nemoc. Poté, co však učinil slib, že dá v kamenické kapli sloužit mši ke cti Matky Boží, dostal ještě té noci tolik síly, že se této mše svaté mohl zúčastnit a mohl cestovat dál.

31. Chotovice. 1730

Jan Jiří Nicttel ležel 4 týdny nemocný a z toho dva týdny byl zcela bez vědomí. Když pak trochu přišel k sobě, učinil slib, že dá sloužit mši svatou v kapli v Kamenici. Okamžitě mu bylo lépe, poté se zcela uzdravil a svůj slib splnil 4. srpna 1730.

32. Velká Bukovina. 1730

Václav Patner z velké Bukoviny vyznává, že jeho dcera Anna Alžběta trpěla po 8 týdnů oční nemocí a poslední tři dny již vůbec neviděla. Když pak za ni večer učinil slib kamenické Panně Marii, začala znovu vidět a řekla: „Podívej, otče, jak krásná Mana stojí u stolku“. Hned také rozeznala, že byla oděna do červeného šatu. Dodnes má dobrý zrak.

33. Kamenice. 1730

Jana Jiřina Schindlerová vyznává, že od neustálého pletení dostala velké bolesti do paže. Trápilo ji to celý rok. Nebyla již schopná nic dělat, a tak začala hledat pomoc u Matky Boží v kamenické kapli. Poté se uzdravila.

34. Habartice. 1730

Marie Philippová z Habartic vyznává při svém svědomí, že dostala silné bodavé bolesti a křeče. Nemohla si nijak pomoci a vůbec si již nevěděla rady. Pak si ale předsevzala, že vykoná svatou zpověď a přijme svaté přijímání v kamenické kapli. Brzy poté byla zdráva.

35. Kamenický Šenov. 1730

Dcerka Apolonie Breuerové stejného jména, narozená v Kamenickém Šenově, nebezpečně onemocněla. Její matka však učinila slib, že nechá sloužit mši svatou ke cti Matky Boží. Když se tak stalo, byla již dva dny poté dívka zcela zdráva.

36. Kamenický Šenov. 1730

Anna Marie Retterová z Kamenického Šenova nechala poté, co její dcera Apolonie onemocněla těžkým zánětem, v kamenické kapli zapálit dvě svíce ke cti Matky Boží. Dítě se uzdravilo a již nikdy tuto nemoc nedostalo.

37. Dolní Habartice. 1730

Marie Dorothea Storchová z Dolních Habartic vyznává, že když byla ve vysokém stupni těhotenství a již se chystala k porodu, nemohla — s prominutím — vůbec udržet moč. Její manžel potom nechal bez jejího vědomí sloužit mši svatou ke cti panny Marie v kapli v Kamenici. Ve stejný den šťastně porodila zdravé dítě a od své nesnáze byla vysvobozena.

38. Prysk. 1730

Sabina Hillová z Prysku měla dvě děti. Větší z nich si jednou hrálo s tím menším, které bylo ještě v kolébce. Najednou začalo malé děťátko velmi křičet. Matka proto vešla do pokoje a viděla, že i větší dítě si lehlo na kolébku. Hned vyndala to menší, které leželo pod ním, a viděla, že má v klíně velkou bouli. Plná strachu hned zaslíbila své dítě k Matce Boží do Kamenice a okamžitě se tam s ním také vydala. Na cestě potkala jakéhosi muže, který se jí ptal, kam jde. Když mu řekla, co všechno se stalo, chtěla mu ukázat, jak je dítě pošramocené — avšak vůbec nic již nebylo vidět. Stalo se roku 1730.

39. Nová Víska. 1730

Markéta, počestná manželka Václava Müllera z Nové Vísky, vyznává při svém svědomí následující: Když byla těhotná, onemocněla na čtyři týdny velkým zánětem. Poté celý den trpěla tak velkými záchvaty, že od ní kněz musel čtyřikrát odejít, než byla schopna se plně vyzpovídat. Potom učinila slib Matce Boží Kamenické — Dobrotivé Přímluvkyni s prosbou, aby ona sama i její plod mohli být zachráněni. Poté upadla do spánku a zdálo se jí, že Matka Boží jí podává krásné děťátko a zase si ho bere zpět. Vzala to sice jen jako pouhý sen, ale třetí den poté skutečně porodila zdravé dítě.

40. Horní Prysk. 1730

Anna Marie Hückschová z Prysku vyznává, že roku 1730 podala svému patnáctiměsíčnímu synkovi Janu Františkovi krajíc chleba. Zapomněla však na to, že v blízkosti dítěte je jed proti mouchám. Potom odešla z domu do obchodu. Dítě si omočilo krajíc chleba v mléce s nastraženým jedem, snědlo ho a dostalo se do nebezpečí smrti. Když se matka vrátila, plná zoufalství učinila slib, že dá sloužit mši svatou ke cti Matky Boží, vyzpovídá se a přijme svaté přijímání v kamenické kapli. Druhý den ráno již viděla dítě v poutech smrti a myslela, že již není při životě. Přesto šla do Kamenice a vykonala tam svou pobožnost. Když se vracela zpět, potkala Justinu Bishotovou z Prysku. taji těšila a dávala jí na srozuměnou, že byla u nich doma a viděla, jak tam dítě svěží a zdravé sedí na lavici a jí krajíček chleba s máslem. Takto svěží a zdravé ho pak našla doma i ona. Stalo se roku 1730.

41. Kamenice. 1731 (odevzdáno písemně)

Roku 1730 po svátku svatých Tří králů přepadl Christiana Langa, devítiletého školáka, zánět kloubu z nastydnutí, či jak někteří říkají hexenšus, v pravém rameni. Užíval proti tomu i léky, ovšem nemoc se spíše zhoršovala. Když byl jeho stav již velmi vážný a kolem kostí se mu vytvořilo na 18 hnisavých ran, všichni začali pochybovat, že by se mohl uzdravit. V této své nouzi vysílal prosby k Pánu Bohu a k Matce Boží ve zdejší kapli. S pláčem prosil svou matku, aby jej tam donesla na svých ramenou. Tak se i stalo, a to dokonce třikrát za sebou. — v oktávu svátku Narození Panny Marie roku 1731. Pokaždé byl schopen jít z kaple domů bez pomoci. Čím dál tím více mu bylo lépe, posléze se zcela vyléčil a mohl chodit do kostela i do školy.

42. Mistrovice. 1731

Osmnáctiletý Jan Jiří Fritsche, narozený v Mistrovicích, vyznává, že byl téměř stále nemocen. Kromě jiného trpěl půldruhého roku velkými bolestmi hlavy a téměř přestal slyšet. Když ale nechal sloužit mši svatou ke cti Matky Boží v kamenické kapli, začalo jej svědět v uších. Vzal proto jehlu, aby si uši vyčistil. S pomocí této jehly si z obou uší vyňal jakési stroupky, načež bolesti náhle ustaly, vrátil se mu sluch a brzy nabyl zdraví.

43. Polevsko. 1731 (sděleno písemně)

Augustin Josef Ronge vyznává, co se stalo roku 1731, krátce před Velikonocemi. Jeho dítěti se vytvořil nádor, velký jako slepičí vejce. Poté však tento člověk začal hledat útočiště u sochy Matky Boží v Kamenici — přestože vyznává, že je nehodný hříšník. Slíbil, že tam nechá sloužit mši svatou na ten úmysl, aby se skrze přímlovu Panny Marie dítěti dostalo od Pána Boha uzdravení. Hned poté, co si to předsevzal a učinil slib, nádor u dítěte během šesti dnů zmizel. Stalo se tak s velkou pomocí přímlovy Matky Boží Panny Marie, která je hodná chvály. Dítě se tak opět uzdravilo. Jmenovaný toto vše stvrzuje vlastnoručním podpisem a připojenou pečetí, dne 22. května 1731.

44. Schloinitz. 1731

Valentin Strobach ze Schloinitz i jeho žena leželi smrtelně nemocní. Jejich stav byl tak nebezpečný, že oba již dostali i poslední pomazání. Poté, co ale učinili slib do Kamenice, se jejich stav hned zlepšil, v krátkém čase nabyli zdraví a na svátek svatého Jana Nepomuckého roku 1731 vykonali v kamenické kapli svou pobožnost.

45. Jezvé. 1731

Jedenáctiletá Anna Dorothea, dcera Zuzany Ulrichové, dostala silné záchvaty a trhavé bolesti, které přicházely brzy do rukou, brzy do nohou. Její rodiče za ní učinili slib a brzy nato se dívka uzdravila. Dne 16. dubna 1731 svůj slib vyplnili. Bydlí v Jezvé.

46. Prácheň. 1731

Alžběta Steltzigová z Práchně trpěla po 8 dní nevýslovnými bolestmi v pravé paži. Vůbec ničeho se nemohla dotknout. Několikrát se sama pokoušela o léčbu, ale žádné zlepšení to nepřineslo. Pak se s důvěrou obrátila k Matce Boží do Kamenice a hned pocítila, že se to lepší. Brzy se uzdravila a byla za to vděčná.

47. Kamenický Šenov. 1731

Anna Marie, žena Josefa Böhma ze Šenova sděluje v den sv. Jiří roku 1731, že její devítileté dceři Anně Marii loni na podzim zle zčervenalo oko. Později na ně úplně oslepla. Sama ale učinila slib a poté se i se zavázaným okem nechala přivést do Kamenice, aby tam dala sloužit mši svatou a vykonala pobožnost. Za několik dní měla oko jasné a zdravé.

48. Žandov. 1731

Anna Marie Keisshritová ze Žandova měla na obou nohou plno starých ran, skoro 30 na každé noze. Zkoušela všechny možné lékaře, ale bylo to marné. Jeden českolipský felčar jí dokonce řekl, že by se jí neodvážil léčit, ani kdyby za to dostal 30 zlatých. Jednou, když byla v kostele a musela se již opírat rukama o lavice, se obrátila s důvěrou k Matce Boží Kamenické. Zavázala se jí slibem a uzdravila se. Také pak přišla do Kamenice a vykonala tam svou pobožnost. Stalo se roku 1731.

49. Slunečná. 1731

Anna Brigita, tříletá dcerka Jana Jiřího Hirschlücka ze Slunečné, byla po tři čtvrtě roku trápena jakousi nákazou a byla celá přepadlá na těle. Po vykonaném slibu Matce Boží v Kamenici byla brzy zcela uzdravena, a to bez jakéhokoli léčení.

50. Valkeřice. 1731

Jakub Borch z Valkeřic byl na Zelený čtvrtek zachvácen trhavými bolestmi v údech a tři týdny musel ležet, protože jeho zdravotní stav byl ohrožen. Žádné léky mu nepomáhaly, a tak učinil slib Panně Marii Kamenické. Brzy se pak uzdravil a přišel do Kamenice — 1. června

51. Skalice. 1731

Anna Alžběta Görnertová ze Skalice se vlivem jistých okolností, spojených s těhotenstvím, ocitla v nejzazším ohrožení života. Skrze slib, učiněný Panně Marii Kamenické, z tohoto nebezpečí šťastně vyvázla. Vypověděla to v květnu roku 1731.

52. Svojkov. 1731

Barbora Tisherová ze Svojkova měla celou zimu potíže se zrakem. Viděla buď málo, anebo vůbec nic. Proto učinila slib Panně Marii do Kamenice a zrak se jí zase vrátil. Proto také v květnu roku 1731 s vděčností přišla do kamenické kaple.

53. Dolní Habartice. 1731

Dne 7. května přišla sem, do kaple v Kamenici, dolnohabartická Anna Dorothea Borschová spolu s manželem. Po vykonání svaté zpovědi, objednání mše svaté a složení obětního daru vyznala, že byla po tři týdny trápena velkým krvácením. To jí poznamenalo natolik, že byla v blízkosti smrti. Dokonce byla již zaopatřena svatými svátostmi. Nakonec z toho byla vysvobozena a brzy opět došla plného zdraví. To proto, že učinila slib Panně Marii do zdejší kaple.

54. Habartice. 1731

Vavřinec Dürre z Habartic a jeho bratr na cestách v Rakousku onemocněli. Poté, co však jmenovaný učinil slib Panně Marii Kamenické, oba se brzy uzdravili a byli schopní další cesty.

55. Markvartice. 1731

Alžběta Knottová z Markvartic spadla ve vysokém stupni těhotenství z přístavku u stodoly. V domnění, že zemře, byla zaopatřena posledním pomazáním. Později vypověděla, že během pádu učinila slib Matce Boží Kamenické, aby byla spolu s dítětem, které čeká, zachráněna. Po nějakém čase je také zdravé porodila. Stalo se roku 1731.

56. Mistrovice. 1731

Veronika Rösslerová vyznává, že již devět let žila v manželství a stále jí trápila neplodnost. Často se modlila za to, aby mohla mít potomka, ale její

prosby nebyly vyslychány. Pak se ale s důvěrou obrátila k Matce Boží Kamenické, učinila jí slib — a krátce poté byla v požehnaném stavu. Stalo se roku 1731.

57. Polevsko. 1731

Anna Stündishová z Polevska oznamuje, že roku 1731 ji Bůh navštívil těžkou nemocí. Svou důvěru po Bohu zcela vložila v pomoc Matky Boží Kamenické. Učinila jí slib a hned první noc nato se uzdravila.

58. Skalice. 1731

Jiří Görnert ze Skalice vyznává, že dostal velké trhavé bolesti do nohou. Skoro vůbec nemohl chodit. Jakmile však učinil slib Matce Boží Kamenické, hned druhý den byl schopn chůze. Stalo se v prosinci 1731.

59. Česká Lípa. 1731

Markéta Flohová, narozená v České Lípě, tímto vyznává, že cítila tak velké bolesti v nohou, že se jich vůbec nemohla dotýkat. Poté, co ale učinila slib Matce Boží v Kamenici, že jí obětuje stříbrnou tabulku s vyobrazením dvou nohou, se její stav brzy zlepšil a poté dosáhla plného zdraví. Stalo se roku 1731, dne 20. dubna.

60. Volfartice. 1731

Zuzana Lerchová tímto vyznává, že jí těžce onemocnělo dítě, a to tak, že mu dokonce odpadávaly kousky masa. Po učinění slibu Panně Marii Kamenické se jeho zdravotní stav brzy zlepšil a nakonec se dítě zcela uzdravilo. Vypověděno téhož roku, dne 10. prosince.

61. Kamenický Šenov. 1731

Anna Dorothea Haltzelová ze Šenova upadla roku 1731 do velmi nebezpečné nemoci, trápilo jí silné bodání v boku a velké revmatické bolesti. Také její dítě zachvátil neustávající kašel a i ono onemocnělo na smrt. Když si již matka nevěděla rady, zaslíbila sebe i svého syna Jana Kryštofa Panně Marii Kamenické. Ještě v té samé hodině kašel přestal a matčiny bolesti se zmírnily. Brzy nato byli oba zcela uzdraveni.

62. Sloup, 1731

Anně Alžbětě Steidlerové ze Sloupu ochrnuly obě ruce. Nechtěla však užívat žádných léků, nýbrž učinila slib Matce Boží v Kamenici. Brzy nato byla uzdravena. Stalo se roku 1731.

Písemná výpověď P. Rennera. kaplana ve Sloupu

Já, níže podepsaný, tímto na svou kněžskou víru i svědomí dosvědčuji, že se mi v nejzazší nouzi a očividném životním nebezpečí na základě slibu, učiněného k milostné soše Přeblahoslavené Matky Boží v České Kamenici dostalo obzvláštní pomoci a posléze uzdravení. K tomu uvádím následující:

Dne 13. března jsem byl znenadání přepaden hrozným krvácením z nosu. Bylo velmi silné a časté a nešlo jej zmírnit ani pouštěním žilou, které jsem

podstoupil, ani jinými chirurgickými prostředky. Zastavit toto krvácení nešlo už vůbec. Vysílilo mě to natolik, že jsem již vůbec nemohl stát ani sedět, ale byl jsem nucen ulehnout do postele. tam jsem ležel zcela vyčerpán a napůl bez sebe. Tu mi přišlo na mysl — jako by mi to někdo poradil — abych se s důvěrou spolehl na mocnou přímluvu Přeblahoslavené Panny Marie skrze úctu k jejímu vyobrazení v Kamenici. Něco málo jsem se o této soše již dříve dověděl. Učinil jsem tedy slib, že pokud mi Bůh skrze přímluvu této blahoslavené Orodovnice pomůže, vykonám k této milostné soše — jakmile to jen bude možné — pout' a přinesu s sebou alespoň malou oběť, jakou mi moje jmění dovolí. Druhý den jsem se pak znovu obrátil na přirozené léčebné prostředky, stejně tak i třetí den. Čím více jsem se ale takto snažil krvácení zastavit, tím horší to se mnou bylo. Nejhorší to bylo ten třetí den, 15. března večer, kdy krev tekla ještě více než předtím, a to nejen z nosu, ale i z úst — k velké hrůze všech, kdo byli okolo. Tím jsem natolik zeslábl, že jsem přestal doufat v to, že bych ještě mohl přirozeným způsobem z lože povstat. V tomto očividném nebezpečí ztráty života mě ale napadlo, zda jsem přece jen příliš nespolehal spíše na lidskou pomoc, kterou jsem přitom pocítil jako marnou, a zda jsem se tak nestal jaksi nehodným milosti Mariiny. Za mnoha zbožných vzdechů jsem tedy zopakoval svůj již vyslovený slib, a to s předsevzetím, že cokoli mi bude předepsáno za léky, nebudu už nic užívat, ale budu spoléhat pouze na přímluvu Mariinu a zcela se odevzdám do Boží vůle. V noci, která následovala po tomto slibu, znovu vysloveném s ještě větší důvěrou, jsem mohl klidně odpočívat - zatímco předtím jsem vůbec spát nemohl. Druhý den ráno jsem pak mohl nejen vstát a chodit, ale dokonce i bez jakýchkoli obtíží vyřizovat své duchovní záležitosti. Dostal jsem se tak do stavu, ve kterém jsem mohl splnit svůj slib a tento stav — Nejvyššímu budiž za to věčný dík — trvá až doposud. Nepocítil jsem již ani nejmenší příznak nemoci. Milost a dobrodiní, která jsem přijal, mě zavazují k tomu, abych o tom vydal toto svědectví — k větší slávě Boží a ke cti jeho přesvaté Matky. Kdekoli a kdykoli by toho bylo třeba, jsem připraven tuto svou výpověď dosvědčit i ústně.

Dáno ve Sloupu, dne 17. října 1732

P. Antonín Renner

63. Mlýny. 1731

Kryštof Vetter z Mlýnů (farnost Kamenice), vyznává v prosinci 1731, že byl v přítomnosti mnoha lidí sražen k zemi padajícím stromem, vysokým 32 loket. Utíkal se o pomoc k Matce Boží Kamenické a k podivení všech přítomných povstal ze země svěží a zdráv.

64. Arnultovice. 1732 (sděleno písemně)

Já, níže podepsaný, vyznávám před Bohem i před blahoslavenou Pannou a Matkou Boží Marií následující: Můj osmiměsíční synek Jan Klaudius se ráno probudil svěží a zdráv. Za malou chvíli ale seděl v postýlce a najednou byl stížen mrtvičkou, takže vůbec necítil pravou ruku a nožku a nemohl s nimi hýbat. Zdálo se, že na celé pravé straně úplně ochrnul. Vypadal, že je úplně bezvládný. V této smutné a rmoutivé události jsme my — oba

rodiče — prosili o to, aby dítě znovu nabylo předchozího zdraví. Vedle Boha jsme hledali pomoc a útěchu i u nebeské Lékařky — vždy přeblahoslavené Matky Boží a Panny Marie, uctívané v kamenické kapli. Slíbili jsme, že tam necháme sloužit mši svatou na úmysl, aby se skrze velkou přímluvu Mariinu dítěti vrátila dřívější síla a nabylo zdraví. Za tuto velkou milost budiž vzdán dík Bohu i přeblažené Panně, kteří nechť dále ochraňují nás i všechny naše blízké.

Všechno dosvědčuji s čistým svědomím a stvrzuji otiskem pečeti.
Arnoltice, dne 12. února 1731

Jan Antonín Hanschilt toho času školník v Arnultovicích

65. Arnoltice (na Clarvovském panství). 1732

Anna Marie Pitschmannová oznamuje skrze svou sestru (obě jsou z Arnoltic), že po dobu 10 let byla stížena padoucí nemocí. Po tři roky se záchvaty dostavovaly dokonce denně, takže často byla blízko smrti. Poté však dostala ve snu pokyn, aby se vydala do Kamenice a hledala pomoc u Matky Boží. Učinila tak, vykonala tam svou pobožnost, uzdravila se a již čtvrt roku je ze svých potíží zcela vysvobozena. Stalo se v září roku 1732.

66. Bukovany 1732

Anna Alžběta Lissnerová, dcera Jana Jiřího Lissnera z Bukovan (farnost Dobranov), trpěla po jedenáct let padoucí nemocí, záchvaty bývaly od svatodušních svátků do začátku podzimu až padesátkrát. Poté se však zaslíbila Matce Boží Kamenické a byla od těchto neštěstí vysvobozena, roku 1732.

67. Písemné vyznání faráře z Dobranova. 1732

Já, níže podepsaný, nemohu činit jinak, než na své kněžské svědomí vyznat, že jsem po dobu více méně pěti let trpěl velmi obtížnými bolestmi v levé ruce a později také v obou chodidlech. Proto mi bylo velice obtížné chodit, nakonec se mi na chodidlech objevily hluboké rány a trvalo několik dní, než se tyto velké bolesti opět trochu zahojily. Pak se ovšem zase rozjitřily bolesti v levé ruce a nebylo možné je utišit. Pak se tento stav zhoršil natolik, že se u mne objevilo cosi jako lišejník a změnil jsem se téměř k nepoznání. Abych se toho zbavil, obrátil jsem se hned na počátku své nemoci k panu doktorovi Wollhartovi v Žitavě. Užíval jsem léky, které mi předepsal a na jeho radu jsem začal trochu odpočívat. Tu a tam jsem se obracel i na další zkušené chirurgy a jiné lidi a zkoušel užívat věru na stovku různých léků. Zlepšení jsem však cítil velmi malé, nebo spíš vůbec žádné. Když jsem se v tomto obtížném stavu nacházel již pět let, jednou mě při mši svaté — během mementa pro vivos (vzpomínka na živé v Římském kánonu) — přišlo na mysl, abych se s prosbou o pomoc uchýlil do České Kamenice, na poutní místo Naší milé Paní. Hned jsem se tedy rozhodl, že jakmile mi to jen mé duchovní povinnosti dovolí, půjdu pokorně požádat Pannu Marii — Uzdravení nemocných — za odvrácení těchto mých obtíží. Tak se tedy stalo letos, roku 1732, v měsíci únoru. V tamější malé kapli jsem vykonal svou skromnou pobožnost a odsloužil jsem tam mši svatou, obětovanou na ten úmysl, aby se mě Parma Mana

svou mocnou přímluvou zastala u Boha a abych byl — je-li to vůle Boží — ze svého nebohého stavu vysvobozen. Na tomto poutním místě jsem k velké radosti svého srdce pocítil Mariinu mateřskou pomoc a na bolesti v levé ruce i v chodidlech jsem po několik dní ani nemusel myslet. Když jsem se pak vrátil domů, najednou se mé nepříjemné rány na ruce i na chodidlech (na které jsem ještě před poutí musel přikládat obklady) tak krásně zahojily, jako kdybych na těch místech nikdy žádné bolesti neměl. Až mi z toho přecházely oči, když jsem pln radosti ten zázrak pozoroval. Toto rychlé vysvobození z mého předchozího nebohého stavu nelze připsat žádnému přirozenému prostředku či přirozenému působení. Pouze Bůh sám a milostiplné mariánské místo v České Kamenici jsou toho příčinou, že se na mně projevila tato milost a pomoc. Proto se na celý život cítím zavázán Bohu i zmíněnému místu. Ze se tak doopravdy stalo, mohu dosvědčit na své kněžské svědomí a stvrzuji to svým podpisem i otiskem pečeti.

L.S.

P. Jan Jakub Lippert farář v Dobrmanově

68. Polevsko. 1731

Augustin Josef Rongl z Polevska začal trpět velkými bolestmi v klíně a stal se neschopným pohybu. Učinil však slib Matce Boží Kamenické a hned z toho byl vysvobozen. Roku 1731 sem poté vykonal děkovnou pout'.

69. Nová Víska. 1732

Anna Marie Schlickantzerová z Nové Vísky smrtelně onemocněla angínou, čili bolestmi v krku. Protože každá pomoc byla marná, obrátila se s důvěrou k Matce Boží Kamenické. Učinila slib a uzdravila se, roku 1732.

70. Chotovice. 1732

Josefu Wiedenovi z Chotovic (farnost Sloup) se v klíně objevila boule podobná nádoru, která mu posléze bránila i v chůzi. Poté, co učinil slib zdejší Panně Marii, tato boule brzy zmizela a jmenovaný se opět uzdravil — roku 1732 v měsíci srpnu.

71. Šluknov 1732

Anna Kateřina Lissnerová, narozená ve Šluknově, vyznává, že její syn Antonín dostal do jedné nohy takovou křeč, že ji vůbec nemohl narovnat. Užíval na to různé léky, ale všechno bylo marné. Poté matka zaslíbila své dítě Matce Boží do Kamenice a během dvou až tří dnů na to se uzdravilo — roku 1732, v měsíci září.

72. Drnovec. 1732

Anna Dorothea Ottová z Drnovce tímto vyznává, že její syn Jan Jiří ochrnl na ruce i nohy. Poté, co za něj ovšem učinila slib Matce Boží do Kamenice, údy se mu opět na přímluvu Panny Marie uzdravily. Za to je třeba vzdát díky Bohu a po něm na prvním místě Matce Boží.

73. Česká Lípa. 1732 (písemné svědectví)

Já, Christian Trauschke, měšťan a obuvník v České Lípě spolu se svou manželkou Veronikou veřejně vyznávám s dobrým vědomím a svědomím, že našemu synkovi Janu Kryštofovi, který je nyní 3 roky stár, se na krku na levé straně objevila jakási velká boule či vřed o velikosti husího vejce. Trvalo to po 14 dní. Používali jsme na to všemožné léky a dbali i na různé rady boule se však stále zvětšovala. Pak už jsme nemohli nic dělat, a tak než jsme večer šli spát, složili jsme s důvěrou svou nadějí v to, že naše nemocné dítě odneseme do kaple Matky Boží v Kamenici. Tam za něj učiníme slib a poprosíme, aby se skrze přímlovu Panny Marie u jejího přemilého Syna dostalo našemu synkovi zdraví. Pak jsme se ve jménu Božím odebrali k odpočinku. Ve dvě hodiny po půlnoci se moje žena probudila a šla se podívat na nemocné dítě. Bouli viděla ještě v předchozím stavu. Pak si šla znovu lehnout. Ráno jsme pak vstali oba a když jsme dítě viděli, shledali jsme k naší převeliké radosti, že velká boule úplně zmizela a skoro po ní nebylo ani stopy. Také mnozí naši susedé, kteří dítě viděli i předtím, to pozorovali s převelikým údivem a radovali se. Takovou milost a tak velké dobrodiní nepřipisujeme my rodiče po Bohu nikomu jinému, než přímlově Panny Marie, Matky Boží, v kapli za Kamenicí, které vzdáváme dík.

V České Lípě, dne 22. září 1732.

74. Česká Lípa. 1732

Anna Alžběta Elserová z České Lípy svobodně vyznává k větší slávě Matky Boží, že dostala zápal do jedné nohy. Žádné léky nebyly účinné, a proto učinila slib Panně Marii do Kamenice. Brzy na to pocítila zlepšení a posléze byla uzdravena, roku 1732.

75. Sloup. 1732

Valentin Görner, narozený ve Sloupu, vyznává při svém svědomí, že podvkrát nebezpečně onemocněl. Nebyl žádný lék, který by mu mohl pomoci. Potom se s důvěrou obrátil k Matce Boží Kamenické a učinil jí slib, že tam vykoná pouť a pobožnost. Hned mu bylo lépe a brzy poté došel zdraví; téhož roku (1732).

76. Písemné vyznání z Jezvé, 1732

Já, Jan Václav Rusher tímto při svém svědomí vyznávám, že jsem v prosinci 1731 upadl do hluboké melancholie, takže v poslední době jsem byl zcela bez rozumu. Z bázně, abych někomu neublížil, jsem byl dokonce připevněn na řetězy a hlídán dvěma strážci. Po třech dnech jsem pak trochu přišel k sobě a s niterným vzdycháním jsem prosil, abych byl puštěn. Sliboval jsem, že budu své chování držet na uzdě, ale moje prosby nedošly sluchu. Proto jsem svou důvěru obrátil k Matce Boží Kamenické. Položil jsem se na slámu a najednou se ty velké řetězy rozbily či rozskočily (jeden článek z nich je tu na věčnou památku přiložen). Toto všechno jsem pak já, Václav Rusher, vyprávěl svému panu faráři v Jezvé. Byl u toho i zdejší pan purkmistr a vrchní rychtář. Před nimi všemi jsem to

vypověděl s dobrým svědomím a svou výpověď jsem vlastnoručně podepsal.

V Jezvé, dne 18. října 1732

Jan Václav Rusher
Simon Kryštof Richter, purkmistr

Ignác Jungkmann,
t. č. zdejší farář

77. Šluknov. 1732

Anna Marie Schubertová vyznává, že její desetiletý syn Jan František asi před šesti lety spadl do studny tak, že mu byla vidět jen chodidla. Nikdo nevěděl, jak tam byl dlouho spadlý. Když ho vytáhli ven, vůbec nejevil známky života. Třásli s ním tak dlouho, až procitl. Po čtyřech týdnech pak přišel k sobě, ale po čase dostal neštovice, začaly mu hnisat dásně a vypadávat zuby. Dokonce měl v krku jakési červy. Po slibu, učiněném Panně Marii do Kamenice a do Krupky (zřejmě Bohosudova), se opět uzdravil a vykonal v kamenické kapli svou pobožnost.

78. Lindava. 1732

Markéta Sommerová z Lindavy tímto vyznává, že její synek Kristián, starý třičtvrtě roku, byl zcela zasažen chřipkou. Na radu svého manžela jej nechala obléci ke cti Sv. Antonína v Zákupcích (patrně františkánským rouchem či škapulířem?) a jeho zdravotní stav se zlepšil. Po sedmi týdnech mu ale začala slábnout levá noha. Ovšem po slibu, učiněném Panně Marii do Kamenice se jeho zdravotní stav den ze dne začal lepší, až konečně nabyl úplného zdraví; roku 1732.

79. Stvolínky. 1732

Anna Dorothea Ringelhanová ze Stvolínek přišla dne 14. června sem k Matce Boží do Kamenice a vyznala, že před čtyřmi týdny náhle ztratila zrak. Nerozeznala dokonce ani polévkovou lžící a častokrát ji vkládala do úst obráceně. Pak učinila slib Matce Boží do Kamenice. Tu znovu začala rozeznávat světlo a když se nemoc vytratila, připutovala do Kamenice a vykonal tam svou pobožnost; roku 1732.

80. Kunratice u Jablonného. 1732

Josef Munck z Kunratic u Jablonného trpěl nezhojitelnou újmou na jedné noze. Užíval všechny možné léky, ale žádný mu nepomáhal. Proto učinil slib přesvaté Panně Marii Kamenické a v brzké době nabyl zdraví; 24. června 1732.

81. Šluknov. 1732

Anna Regina Klettová, narozená ve Šluknově, vyznává, že na dlouhou dobu tak onemocněla, že vůbec nemohla vstát z postele. Jednou v noci, když ji zachvátily velké bolesti, obrátila svou důvěru k Matce Boží Kamenické a učinila jí slib, že tam s sloužit mši svatou. Když pak uplynulo čtvrt hodiny, bolesti pominuly a dostala tolik sil, že mohla z postele vstát; roku 1732, 14. srpna.

82. Lada u České Lípy. 1732

Anna Rosina Schäferová z Lad (na hornolibchavském panství) vyznává, že v těhotenství zcela ztratila zrak. V této své nouzi hledala své útočiště u Matky Boží Kamenické. Učinila jí slib a časně ráno se jí opět vrátilo světlo očí; roku 1732.

Se stejnou důvěrou se Anna Rosina Schäferová obrátila k Matce Boží v Kamenici, když její synáček nadlouho onemocněl padoucí nemocí. Přivedla jej do kamenické kaple a v tu samou hodinu nemoc přestala.

83. Česká Lípa. 1732

Helena Grafová z Lípy vyznává, že již věru zápasila se smrtí. Ležela se zánětem a byla celá bez sebe, takže ani kněz, kterého k ní přivolali, nevěřil, že by mohla přežít déle, než půl hodiny. Jelikož však učinila slib Matce Boží Kamenické, znovu přišla k sobě a pozvolna se uzdravila. Roku 1732, 3. června.

Anna Dorothea Meserová měla dítě, které bylo chromé. Po učinění slibu Panně Marii Kamenické se však jeho údy napravily. Sděleno 13. června téhož roku (1732).

84. Dürne. 1732

Rosina, žena Tobiáše Sterna z Dürne, ochrnula. Skrze pomoc Panny Marie v Kamenici byla uzdravena. Sděleno téhož roku 1732, v měsíci září.

85. Lindava. 1731

Dorothea Langová, pramáti v Lindavě, vyznává, že dítě, narozené manželce Jana Jiřího Müllera, bylo velmi zesláblé a sotva jevílo známky života. Když už pak známky života nejevilo vůbec, přišel i farář, který byl nemocný a dvakrát ho o to museli žádat. Matka dítěte však učinila slib Naší milé Paní Kamenické. Tu začalo dítě poznovu dýchat a navrátil se mu život. Pak byl dítěti udělen svatý křest; stalo se roku 1731.

86. Javorv(?). 1732

Václav Sach z Javorů (? — lovem) po dva týdny trpěl velmi nebezpečnou kolikou. Učinil však slib Panně Marii do Kamenice a znovu nabyl zdraví.

87. Verneřice. 1732

Jindřich Wober poslal dne 23. září 1732 svou tříletou dcerku Kateřinu do Kamenice, aby splnil slib a vykonal oběť. Dítě bylo v uplynulém roce na smrt nemocné. Ani felčari mu již nedávali žádnou šanci na život. Jeho matka však jednou pod širým nebem učinila slib Matce Boží Kamenické. A když přišla domů, dcerka otevřela oči, začala jevit známky života a brzy nato se uzdravila.

88. Písemné svědectví z Kamenice

Já, Christian Ulrich, soused dědičných poddaných Jeho hraběcí excelence Filipa Kinského v privilegovaném městě České Kamenici, tímto vyznávám a dosvědčuji, obzvláště pro případy, kdy to bude zapotřebí, následující: Je tomu přibližně tři roky, co moje dcerka Anna Marie onemocněla na neštovice a dostala zánět do úst. Zanítily se jí dásně a celá horní čelist a vypadaly jí zuby. Dokonce i skrze nosní dírky bylo vidět, jak hrozně to tam

uvnitř vypadá. Moje dobrá žena Dorothea se pak obrátila k Matce Boží v kapli a učinila tam za dítě slib. Předtím, než byl tento slib vyřčen, nebylo na ústech dítěte znát žádné zlepšení. Pak byla žena přítomna mši svaté v kapli a měla během ní jakési stálé vnitřní nutkání jít domů. Když se pak po mši vrátila, viděla v ústech dítěte opět zdravou dásně a rostoucí zub. Dnes již po nemoci není vidět nic, než jen malá jizvička v dásni dítěte. Že se skutečně stalo tak a ne jinak, jsem připraven v případě potřeby či na požádání stvrdit i přísahou. K větší věrohodnosti připojuji k tomuto vyznání svůj vlastnoruční podpis a otisk pečeti.

Dáno v České Kamenici, dne 13. října 1732

L. S. Christian Ulrich

89. Litice — písemné svědectví tamějšího rychtáře

Já, Michael Bude, rychtář v Liticích, spolu se svou ženou Annou Marií tímto vyznáváme, že náš sedmiletý syn Kryštof trpěl půl druhého roku těžkou nemocí. Ležel a nemohl hýbat hlavou, rukama ani nohama. Museli jsme ho nosit na rukou jako malé dítě a ve dne noci ležel ve zvláště vystlané posteli. V tomto stavu jsme se pokoušeli o léčbu všemožnými prostředky, ale bylo to marné. Poté dostal takové křeče, že jsme mysleli, že je již blízko smrti. Dítě samo však přesto začalo hledat útočiště u Matky Boží Kamenické a denně se k její cti modlilo růženec. Když jsme pak my rodiče učinili za dítě tamější Panně Marii slib, přes noc se k všeobecnému údivu jeho zdravotní stav zlepšil. Samo vstalo a chodilo po místnosti i po domě. Proto jsme my i naše dítě zavázáni převelikým díkem Nejvyššímu i Naší milé Paní, neboť chlapec nyní prospívá v dobrém a ke všemu údivu dobře roste.

Litice, dne 15. října 1732

Michael Bude

rychtář tamtéž

90. Písemné svědectví z České Lípy

Já, níže podepsaný, s dobrým svědomím vyznávám, že jsem dne 15. února 1732 upadl do těžké nemoci a kvůli křečím jsem nebyl schopen práce. Zkoušel jsem se všemožně léčit, podstoupil jsem i pouštění žilou, ale stále jsem nemohl dosáhnout zdraví. Konečně, když už nic nezabíralo, řekla mi 6. března má žena Anna Marie, že bych měl učinit slib Matce Boží do Kamenice. Odpověděl jsem na to: Ano, chci to udělat, protože jinak vůči všem lékům, které mi nemohou pomoci, mě šírá hněv. Hned poté jsem sundal obě nohy z lavice a řekl své ženě: Pojď sem a oblékni mě. Během těchto slov mi připadlo, jako by ze mě spadl kámen. Když jsem byl oblečen, zkusil jsem, zda budu schopný přejít napříč místností — a přešel jsem hned třikrát, a to i bez hole. Pak jsme se spolu se ženou vydali na cestu a šli jsme — samozřejmě velmi obtížně a s námahou — do Kamenice. Přišli jsme tam 7. března kolem jedné hodiny. Druhý den, 8. března, jsem vykonal svatou zpověď, ačkoli jsem při ní nemohl klečet. Pak jsem přijal svaté přijímání, zúčastnil jsem se mše svaté a byl jsem od Matky Boží propuštěn již bez hole, bez obtíží — svěží a zdrav jsem mohl jít. Vůbec si nemohu vzpomenout, že bych ten kamenický les či kopec

někdy přešel s takovou lehkostí, jako tenkrát. Ode všech těch křečí jsem až doposud vysvobozen. Všemohoucímu Bohu a nejvyšš požehnané Panně Marii za to budiž chvála, čest a dík. K větší věrohodnosti toto vyznání stvrzuji vlastnoručním podpisem i otiskem pečeti.

V Lípě, dne 20. října 1732

L. S.

Jan Michael Kellner,
měšťan a soukeník tamtéž

Potvrzuji, že výše jmenovaný Jan Michael Kellner, měšťan a soukeník v Lípě, všechno výše uvedené vypověděl a potvrdil přede mnou zde na děkanství, za přítomnosti pana Gottfrieda Knechtela, zdejšího měšťana a malíře. V případě potřeby je připraven stvrdit to i přísahou.

To dosvědčuji svým vlastnoručním podpisem a otiskem pečeti.

Lípa, výše uvedeného dne i roku

L. S.

Jan Václav Augustin Sperling, děkan tamtéž

91. Šluknov

Anna Kateřina Lissnerová, narozená ve Šluknově, vyznává, že její syn Antonín zcela ochrnl na jednu nohu, takže na ni vůbec nemohl došlápnout. Poté, co však své dítě zaslíbila Panně Marii do Kamenice, během dvou či tří dnů byl zcela uzdraven.

92. Kamenice

Jan Arnošt Přikryl, někdejší písař v České Kamenici a jeho manželka Anna vyznávají, že jejich synáček Jan Josef, starý dva a půl roku, jednou přišel v přítomnosti matky k oknu, aby se díval ven a vypadl z tohoto okna ve výšce 7 loket na tvrdou kamennou zem. Ještě když padal, zaslíbila ho jeho matka Panně Marii do zdejší kaple. Byl zachráněn bez pohromy, jen poblíž oka utrpěl malé zranění od střepe. Druhý den spolu s otcem i matkou přišli do kaple a zúčastnili se mše svaté, jak slíbili, roku 1730.

93. Česká Lípa

Anna Rosina, manželka Michaela Sommera z Lípy, dosvědčuje, že již osm let trpěla bolestí v jedné noze, kam dostala zánět. Dokonce se jí uvolňovaly kousky masa. Poté, co všechny léky byly bez účinku, zbyla jí jen důvěra, se kterou se obrátila k Matce Boží Kamenické. Brzy poté pocítila zlepšení a došla úplného zdraví, takže sem sama přišla pěšky a vykonala tu svou pobožnost, roku 1732, v měsíci říjnu.

94. Mimoň

Rosina Glössnerová z Mimoně vyznává, že od svátku sv. Jakuba roku 1732 byla po šest týdnů slepá. Byla v takovém stavu, že vůbec nerozeznala den a noc. Snažila se po domácku léčit, ale bylo to bez účinku. Nakonec se zaslíbila Matce Boží Kamenické a brzy pak mohla znovu vidět. Vykonala sem pak i pout', ovšem díky jiné nepřízni tak mohla učinit až později, v říjnu 1732.

95. Mistrovice

Anna Alžběta Fritschová z Mistrovic spolu se svým sousedstvem dosvědčuje, že její roční syn František Xaver byl vícekrát zasažen a těžce postižen zánětem. Všichni, kterým ho ukazovala — i sama milostivá vrchnost, paní baronka z Wallbrunnu — pochybovali o tom, že by mohl z nemoci povstat. Kromě toho se mu vepředu i vzadu udělal hrb. Protože matka byla chudá a nemohla si dovolit užívat nějaké léky, obrátila se s důvěrou k Matce Boží Kamenické a slíbila mši svatou. Třetího roku tam také své dítě donesla a poté bylo hned znát zlepšení. Také oba hrby úplně zmizely. Stalo se roku 1729.

96. Liberec

Anton Erasmus Müller, měšťan a soukeník v Liberci, dosvědčuje na své dobré svědomí, že byl dne 11. prosince 1734 zachvácen škodlivou nemocí, která s sebou přinášela velké tělesné bolesti. ocitl se tak ve velkém nebezpečí ztráty života. Když ale začal hledat své útočiště na milostivém místě Matky Boží v Kamenici, všechno dobře dopadlo. Toto veliké dobrodiní připisuje Bohu a nebeské Královně Panně Marii, Matce milostí v Kamenici. Budiž za to chvála. čest a dík.

97. Merboltice

Christian Ihlman se svou manželkou Annou Marií z Merboltic učinili Panně Marii Kamenické slib za svého slepého synka Josefa. Když tento slib vyřkli, dítěti se dostalo světla očí. Jeho matka toto vše svědomitě vypověděla, roku 1737, dne 15. června.

98. Krinsdorf (?)

Dne 8. září 1735 se zde hlásí Daniel Zoschel se svou manželkou Alžbětou z Krinsdorfu, jejichž roční synek Jan Antonín byl zcela zesláblý na těle. Poté, co na tomto poutním místě přinesli oběť, zůstal zachován svěží, zdráv a čilý.

99. Rumburk

Roku 1737. Tobiáš Fridrich, zahradník v Rumburku, onemocněl roku 1734 oční vadou na pravém oku. Pokoušel se o léčení, ale jakákoli lidská pomoc byla neúčinná. Pak se ale s důvěrou spolehl na přímluvu přeblažené Panny Marie a slíbil, že k jejímu milostnému obrazu v Kamenici přinese oběť. S jeho okem to pak den ze dne bylo lepší, takže nakonec již neměl nejmenších potíží. Poté se rozhodl, že konečně naplní svůj slib a přinese svou oběť. Přijal také svaté svátosti a poté z vlastního popudu toto všechno vypověděl, dne 26. dubna.

100. Stvolínky

Roku 1734 onemocněl Kryštof Kammel ze Stvolínek velice těžkou nemocí, která zachvátila jeho tělo. Každá lidská pomoc se tu zdála být marná. Proto učinil slib k poutnímu místu Panny Marie v Kamenici, že tam nechá sloužit mši svatou, načež nemoc ustoupila. Zůstalo mu však ještě mnoho otoků. Rozhodl se tedy, že učiní ještě jeden slib a vykoná do Kamenice pout', aby tam před milostným mariánským obrazem nechal sloužit mši

svatou. I přesto, že měl na těle mnoho otoků, vydal se tedy na cestu, aby svému slibu dostál. Ještě během této cesty mu všechny otoky zmizely a do Kamenice již přišel svěží a zdrav. Zde pak vykonal svou pobožnost a splnil všechno, co slíbil. Poté putoval do Kamenice již každý rok a byl rozhodnut, že tak bude činit i nadále po celý život, aby tak vzdal díky za přijatou milost. Bude-li toho zapotřebí, je připraven tuto svou výpověď stvrdit přísahou.

101. Grisdorff

Anna Terezie Bastlerová, manželka Jana Františka Bastlera z Grisdorffu, svědomitě vypovídá, že její synáček Ignác, starý 18 týdnů, onemocněl prudkým zánětem. Učinila proto slib k milostiplné Matce Boží Kamenické. Zánět pak okamžitě očividně ustoupil. 11. srpna 1737 poté přišla do Kamenice i se svým synkem, aby svůj slib naplnila a poděkovala za udělenou milost, že se tak skutečně stalo, je připravena v případě potřeby stvrdit i přísahou.

102. Česká Lípa

Já níže podepsaný vyznávám s dobrým svědomím, zvláště pak pro případy, kdy tohoto vyznání bude zapotřebí, že jsem zaslíbil své dítě zdejší milostiplné Matce Boží. Dítě totiž od svého narození až do tří let věku trpělo padoucí nemocí. proto jsem vzýval Matku Boží Kamenickou a i moje žena se s důvěrou obracela k tomuto poutnímu místu. Když byly dítěti tři roky, slíbili jsme, že tam vykonáme pout'. Během osmi dnů poté bylo dítě tohoto trápení zbaveno. K potvrzení této udělené milosti jsme se rozhodli přinést a věnovat tam votivní tabulku na důkaz našich díky.

Jan František Jaiss, soukeník v Lípě a jeho žena Alžběta; roku 1735

103. Jezvé

Potvrzuje se výpověď Jan a Václava Rushera, který dlouhou dobu trpěl manickou chorobou a byl z ní vysvobozen na přímluvu milostivé Matky Boží Kamenické. O této své milosti vydal Bohu nejvyššímu Soudci — svědectví před farářem a rychtářem.

V Jezvé, 19. října 1732

P. Ignác Jungmann

104. Panenská Hůrka

Já, níže podepsaný, spolu se svou milovanou manželkou vyznáváme v bázni před Bohem a s dobrým svědomím, že naše dcerka Anna Barbora před 14 dny těžce onemocněla. Všechné léky byly bez účinku. Nezbyvala nám tedy již žádná jiná naděje, než abychom se po Bohu s důvěrou obrátili zázračné Matce Boží Kamenické. Slíbili jsme tedy, že tam necháme sloužit mši svatou a vykonáme tam pout'. V tu chvíli nemoc ustoupila a dcerka se uzdravila. Tuto velkou milost jsme obdrželi jen díky přímluvě nebeské Královny Panny Marie Kamenické, což tímto s pokorou zřetelně vyznáváme.

Z Panenské Hůrky, dne 24. května 1738 Daniel Würffel

105. Panenská Hůrka

Ke cti a chvále přesvaté Panny a Matky Boží Marie v Kamenici vyznávám já, Daniel Würffel z Panenské Hůrky na grabštejnském panství hrabat Gallasů, že jsem letos před několika týdny, které předcházely Svatodušním svátkům, trpěl velkými bolestmi v oku. Dostal se mi do něj i zánět a byl jsem ve velkém nebezpečí, že toto oko ztratím. V této své nouzi jsem hledal pomoc u milostné Matky Boží v Kamenici. Slíbil jsem, že tam vykonám pout' a nechám sloužit mši svatou. Od chvíle, kdy jsem tento svůj slib učinil, se bolesti den ze dne zmenšovaly. Za tuto milost vzdávám Panně Marii dík. K potvrzení výše uvedeného připojuje svůj podpis i můj otec Kryštof, který je rychtářem zdejší obce Panenské Hůrky a svůj podpis stvrzuje i pečeti.

L.S.

Panenská Hůrka, dne 18. června 1739

106. Liberec

Já, níže jmenovaná, tímto ke cti Matky Boží vyznávám, že jsem od května do srpna uplynulého roku 1734 svými myšlenkami upadla do těžké melancholie a nebylo nic, co by mi mohlo pomoci. Pak jsem ale začala hledat útočiště u milostné Matky Boží Kamenické. Učinila jsem jí slib, že po tři roky tam budu putovat a brzy nato jsem z tohoto svého trápení byla vysvobozena. Za tuto velkou milost se cítím být povinována vzdát velký dík.

L. S. Anna Marie Leubnerová, měšťanka z Liberce Johann Gedeon Meistner, měšťan, lékárník a radní, příbuzný jmenované, jakožto svědek

107. Sloup

Já, níže jmenovaný tímto na svou kněžskou víru i svědomí dosvědčuji, že jsem ve velké úzkosti a v očividném nebezpečí ztráty života učinil slib před milostným obrazem Bohorodičky v České Kamenici a dostalo se mi zvláštní milosti a pomoci. Dne 13. března 1730 jsem byl zachvácen velkým krvácením z nosu. Snažil jsem se léčit s pomocí chirurga, užíval předepsané léky, ale krvácení vůbec nešlo utiřit. Zcela mě to vysílilo, takže jsem nakonec nemohl stát ba ani sedět. Dostal jsem se tak do blízkého nebezpečí smrti. Avšak slib, který jsem učinil Panně Marii — nebeské Lékařce do Kamenice, mi, Bohu díky, nakonec pomohl. Dáno ve Sloupu, dne 17. října 1732.

P. Antonín Renner, toho času zdejší kaplan

108. Dobranov

Já, níže podepsaný, nemohu činit jinak, než na své kněžské svědomí vyznat, že jsem měl více méně po dobu 5 let velké potíže s levou rukou a také s oběma svými chodidly. Abych byl z tohoto neštěstí vysvobozen, obrátil jsem se hned na začátku k panu doktoru Wollhartovi v Žitavě a užíval jsem jím předepsané léky. Ze stejného důvodu jsem se obracel ještě i na další chirurgy, ale již to trvalo 5 let a nikdo nebyl stavu mi pomoci. Proto jsem si předsevzal, že vykonám pobožnost k milostné Matce Boží Kamenické a vyprosil jsem si vysvobození z této své nemoci, jak jsem doufal. Bohu i jeho přemilé Matce za to budiž vzdán dík.

L. S. P. Jan Jakub Lippert,
farář v Dobranově

109. Polevsko

Augustin Josef Ronge vyznává, že jeho desetiletému synovi se v klíně vytvořil nádor o velikosti slepičího vejce. Skrze slib, učiněný Panně Marii do Kamenice však byl z tohoto svého neštěstí vysvobozen. Jmenovaný to na své svědomí dosvědčuje a potvrzuje svou pečeti.

L. S.

V Polevsku, dne 22. května 1731

Kostelník zdejší kaple hlásí, že v uplynulém roce 1733 bylo při svatém přijímání rozdáno poutníkům 1 100 542 partikulí. V případě, že toho budek zapotřebí, je připraven stvrdit to i přísahou.

110. Lužec pod Smrkem

Zbožní rodiče z Lužce přišli vykonat svou pobožnost a poděkovat Panně Marii za to, že jejich dcera Anna Barbora Neumannová byla zachráněna 7 těžké oční choroby.

111. Česká Lípa

Já, Jan Michal Kellner, měšťan a soukeník z České Lípy vyznávám, že mi Panna Mana Kamenická pomohla, abych se uzdravil z dlouhodobých křečí. Dne 20. října 1732.

Potvrzuji, že výše jmenovaný Jan Michael Kellner, měšťan a soukeník v Lípě, všechno výše uvedené vypověděl a potvrdil přede mnou zde na děkanství, za přítomnosti pana Gottfrieda Knechtela, zdejšího měšťana a malíře. V případě potřeby je připraven stvrdit to i přísahou.

To dosvědčuji svým vlastnoručním podpisem a otiskem pečeti.

Lípa, výše uvedeného dne i roku

L. S.

Jan Václav Augustin Sperling,
děkan tamtéž

112. Verneřice. 1739

Anna Marie Kuntzová, obuvnice z Verneřic, byla dne 4. června 1739 zde u Matky Boží a spolu se svým dítětem vykonala děkovnou pobožnost. Vyznala, že podvakerát obdržela díky přimluvě Panny Marie milost. Její syn Jan Josef byl až do svých 16 let trápen zánětlivou nemocí a uzdravil se, ačkoli byl častokrát v nebezpečí smrti. Po slibu, učiněném Panně Marii Kamenické, se brzy z nemoci dostal a již 6 let je z nemoci vysvobozen.

113.

Roku 1739 zaslíbil Panně Marii Kamenické jistý zbožný otec svého syna, který se zmítal v těžké nemoci. Snažil se nejprve léčit a užívat různé léky, ale bylo to marné. Po učiněném slibu se dostavil kýžený efekt a syn se uzdravil.

114.

Anna Kateři Gintzlerová, manželka Jana Kryštofa Gintzlera, vyznává dne 8. srpna, že před čtyřmi lety učinila slib za svého syna Jana Bedřicha, když dostal skvrnitý tyfus. Vzala ho poté do kamenické kaple a od té doby příznaky nemoci úplně vymizely.

115. Šluknov

Dne 17. srpna 1732 sděluje Anna Regina Klehová ze Šluknova, že trpěla předlouhou nemocí a nebyla schopná vůbec hýbat nohou. Ve svých nesmírně velkých bolestech vzývala opakovaně milostnou Pannu Marii Kamenickou a slíbila, že zde nechá sloužit mši svatou. poté pocítila pomoc Panny Marie a sotva uplynulo čtvrt hodiny, vrátila se jí síla a mohla bez obtíží chodit.

116. Lada u České Lípy

Téhož roku vypravuje Rosina Schäferová z Lad na hornolibchavském panství že. v těhotenství zcela ztratila zrak. V této své nouzi hledala své útočiště u Matky Boží Kamenické. Učinila jí slib a časně ráno se jí opět vrátilo světlo očí.

117. Lada u České Lípy

Táž žena sděluje, že má syna, který nadlouho onemocněl padoucí nemocí. Přivedla jej do kamenické kaple a v tu samou hodinu nemoc přestala.

118. Mlýny

Kryštof Vetter z Mlýnů (farnost Kamenice), vyznává v prosinci 173 , že byl v přítomnosti mnoha lidí sražen k zemi padajícím stromem, vysokým 32 loket. Utíkal se o pomoc k Matce Boží Kamenické a k podivení všech přítomných povstal ze země svěží a zdrav.

119. Lindava

Jiří Melzer z Lindavy učinil ke zdejšímu poutnímu místu slib za své dítě, které se narodilo se zmrzačenou rukou. Prosil, aby mohl mít ruku v pořádku. Brzy po učinění slibu tento zlý defekt zmizel.

120. Arnoltice (či Arnultovice)

Dcera Kryštofa Opiteze Veronika z Arnoltic!Arnultovic, stará 6 let, ležela s velmi nebezpečnou nemocí, na kterou nezabíraly žádné léky. Po vykonané pobožnosti k milostné Panně Marii Kamenické však brzy pocítila pomoc.

121. Houska

Dorothea Breuerová z Housky onemocněla neštovicemi a po 8 dní byla slepá. Přes svou slepotu sem vykonala pout' a znovu nabyla zraku.

122. Benešov

Marianna, dcerka Jana Kryštofa Statlera z Benešova, stará dva a půl roku, byla nalezena pod postelí s otevřenýma očima a s otevřenými ústy. Byla celá bez sebe a studená, takže vypadalo, že je mrtvá. Dobrou čtvrt hodinu

poté, co s ní třásli a potírali mastmi, opět procitla k životu. Rodiče začali vzývat o pomoc Pannu Marii Kamenickou a brzy nato byla dívenka ze svého bědného stavu vysvobozena.

123. Třebušín

Marie, žena Václava Richtera z Třebušína, bývalého ovčáka, upadla do zajetí loupežné chásky. Osm dní tam vzdychala. Poté, co začala vzývat o pomoc Pannu Marii, pouta z ní najednou sama spadla.

124. Zuckradel

Dne 7. srpna roku 1735 vypovídá Dorothea Tröschlerová, bydlící v ... (nevyplněno), a dodává hodnověrné důkazy, že již v době těhotenství zaslíbila své dítě milostiplné Matce Boží Kamenické. Dítě pak přišlo na svět svěží a zdravé. Když mu však bylo 10 týdnů, vzala jej do náruče pětiletá holčička a na chodbě jej upustila, takže spadlo z výšky 10 loket na kamennou podlahu. Vypadalo to, že je mrtvé, protože však jmenovaná vzývala o pomoc Pannu Marii Kamenickou, dítě najednou zase začalo jevit známky života a smát se a nezranil se mu ani jeden úd. Proto se jmenovaná cítí být zavázána velikým díkem za milost, kterou jí na tomto poutním místě Matka Boží — přelaskavá Ochránkyně — prokázala.

125. Velvary

16. března roku 1733 sem přišla jistá ženská osoba Anna A. Kli, narozená ve Velvarech. Byla ve zdejší kapli, vykonala tam svou pobožnost a bez jakéhokoli Nucení svobodně vypověděla, že trpěla vodnatelností. Nemoc byla již ve velmi pokročilém stádiu a všichni pochybovali, že se z ní dostane. V této své opuštěnosti a bídě se s důvěrou začala utíkat k Panně Marii Kamenické. Učinila slib a poté se její zdravotní stav zlepšil. Nebyla však schopna ještě osobně vykonat pout' do Kamenice. Proto se alespoň nechala dovést na jisté místo nedaleko Velvar, kde byl také mariánský obraz a v duchu se tam obrátila s prosbami k Panně Marii Kamenické. Protože byla již stará, šla tam, opírajíc se o berlu. Ovšem poté ji hned mohla odhodit, protože se zcela uzdravila. Ze své velké vděčnosti zde výše uvedeného dne nechala sloužit 3 mše svaté.

126. Liberec

Antonín Erasmus Müller, měšťan a soukeník v Liberci, dosvědčuje na své dobré svědomí, že byl dne 11. prosince 1734 zachvácen škodlivou nemocí, která s sebou přinášela velké tělesné bolesti. ocitl se tak ve velkém nebezpečí ztráty života. Když ale začal hledat své útočiště na milostivém místě Matky Boží v Kamenici, všechno dobře dopadlo. Toto veliké dobrodiní připisuje Bohu a nebeské Královně Panně Marii, Matce milostí v Kamenici. Budiž za to chvála, čest a dík.

127. Merboltice

Anna Flegelová z Merboltic vyznává, že díky slibu, učiněnému Panně Marii Kamenické, šťastně přestála nebezpečný porod.

128. Merboltice

Roku 1735 byl roční synek téže Anny Flegelové 3 dny po sobě sužován zánětlivou nemocí. Díky slibu, učiněnému přeblahoslavené Panně Kamenické, byla tato pohroma záhy odvrácena.

129.

Jakýsi neznámý člověk zanechal zde u milostné Matky Boží jako díkůvzdání tento svůj chronogram:

Beatae **VI**rg**I**ni ka**Mn**Izens**I**
et **DIV**o Peregr**I**no
pro san**I**tate bra**Ch**Io tergo atq **Ve** Later**I**s
rest**I**t **V**ta
Perpet**VV**s s**I**t honor et perenn**I**s g**Lor**Ia
Ita e**X** **V**oto

Indignus Cliens
Anonymus

Překlad: (Tento nápis je) věnován blahoslavené Panně Kamenické a svatému Peregrinovi za uzdravení a zahojení ramene a boku. Budiž jim stálá čest a věčná chvála. Tak (činí) podle svého slibu nehodný bezejmenný ctitel.

(Tučně vyznačená písmena chronogramu jsou zároveň římskými číslicemi a dávají po sečtení letopočet 1760.)

130.

Já, níže podepsaný, toho času správce panství Smržovka, náležejícího říšskému hraběti Karlu Josefovi Des Foursovi, tímto dosvědčuji a vyznávám mocí tohoto listu každému, zvláště pak pro případ, že toho bude zapotřebí následující: Jeden člověk, náležící správou do mého úřadu, jménem Eliáš Jantsch ze vsi Maxova, poddaný hruborohozeckého panství, se ocitl v těžké situaci. Stěžoval si na třesení údů po celém těle a stal se zcela neschopným. Nebylo mu možno pracovat, aby vydělával na vezdejší chléb pro svou manželku a nebohé děti. Proto se musel chopit žebrácké hole a prosit dobrosrdečné křesťany o svatou almužnu. Vzhledem k tomu, že se nejedná o žádnou nakažlivou chorobu a nehrozí tak nejmenší nebezpečí nákazy, vyhledal mě, abych mu k větší věrohodnosti vystavil toto potvrzení. Tuto jeho prosbu nemohu odepřít a proto ji dle jeho přání plním. Žádají se tak všichni dobrosrdeční křesťané, bez rozdílu stavu a hodnosti, kteří mohou, aby se nad jmenovaným Eliášem Jantschem smilovali a poskytli mu každý dle svých možností svatou almužnu, aby tento chudý žebrák mohl dojít útěchy. Za tuto dobrosrdečnost nechť je každému Bůh dobrým Odplatitelem.

Dáno v úřadě na Smržovce, dne 24. března 1735.

L. S.

Pavel Antonín Astmann

Jan Kryštof Scholze, rychtář

Dne 4. srpna 1735 přišel na mariánské poutní místo v Kamenici jmenovaný Eliáš Kantech z Maxova, který cítil politováníhodné třesení po celém těle. S pevnou vírou a hlubokou důvěrou hledal ve své bídě pomoc u zdejšího milostné mariánské sochy. Vykonal zde svou pobožnost, přijal svaté svátosti a poté byl svého neduhu zcela zbaven, za což vzdává Bohu i Matce Boží pokorný dík.

131.

Dne 23. září 1772 vyznal Antonín Wolff z Karlsdorfu (přifařené do farnosti Varnsdorf dnes součást Varnsdorfu kolem kostela Sv. Karla), že po 10 týdnů trpěl padoucí nemocí a na 8 dní dokonce oněměl. 7. září výše uvedeného roku tyto bědy zcela zmizely, a to po modlitbě, kterou vykonal před oltářem milostné sochy Panny Marie Kamenické. Tuto svou výpověď je připraven kdykoli stvrdit přísahou. Stejně tak tuto skutečnost stvrzuje i jeho duchovní správce, pan farář Jan Jiří Palme z Varnsdorfu.